

Arrest

nr. 256 559 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X, X, X en X op 4 maart 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 januari 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 december 2020 in eigen naam en in naam van haar zeven minderjarige kinderen een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging in functie van haar echtgenoot S.I., die op 27 november 2019 als vluchteling werd erkend.

1.2. Op 26 januari 2021 wordt een beslissing tot weigering van het visum genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Commentaar: Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in art.10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op 04/12/2020 een aanvraag werd ingediend door [S.P.] °28/06/1987 en de kinderen N. °12/06/2005, RABIA °20/12/2006, A. °12/09/2008, N. °06/II/2010, NAN.DIA °27/II/2012, F. °24/12/2014 en M. °22/12/2016 teneinde de heer [S.I.] in België te vervoegen.

Overwegende dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt dat : " de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiaire beschermde gevisieerd in §1 alinea 1, 4°,5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire bescherming werd toegekend"

Overwegende dat in huidig geval de heer S. werd erkend als vluchteling op 27/11/2019 maar de visumaanvragen pas werden ingediend op 04/12/2020. Dat het dossier geen enkele verschoningsgrond bevat die de laattijdige indiening van de visumaanvragen zou kunnen verschoneren. Bijgevolg dient voldaan te worden aan de bijkomende voorwaarden inzake bestaansmiddelen, voldoende huisvesting en ziektekostenverzekering. Echter is dit niet het geval.

Het dossier bevat immers geen enkel document of bewijsstuk aangaande deze bijkomende voorwaarden.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet en wordt de visumaanvraag geweigerd.

In ondergeschikte orde dient tevens te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen de geboortedata vermeld enerzijds op de tazkira en paspoort en anderzijds op de zogenaamde "birth certificate" en dit voor de aanvragers P., N., R., F. en M. De authenticiteit van de voorgelegde documenten is hierdoor niet gevrijwaard (cfr art 27 en 21 WIPR)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

- Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.*

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek.*

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.*

- De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.*

- De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.*

- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*

- De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: schending van

o artikel 10 van de Vreemdelingenwet,

o art. 4 à 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur o de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

o artikel 12 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging

o de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel; de manifeste appreciatiefout; het vertrouwensbeginsel

Eerste onderdeel: schending de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de verschoningsgronden die het voor verzoekster en haar kinderen onmogelijk maakten om de aanvraag vroeger in te dienen

Omwille van de moeilijkheden om alle documenten te verzamelen en om de grens met Pakistan over te steken ten gevolge van de COVID pandemie, maar ook omwille van de onmogelijkheid om op een redelijke termijn een afspraak te krijgen bij VFS om de visumaanvraag in te dienen, werd de aanvraag van verzoekster 7 dagen na het verstrijken van de termijn van een jaar na de beslissing van toekenning van de vluchtelingenstatus aan de echtgenoot van verzoekster ingediend.

De bestreden beslissing stelt "Dat het dossier geen enkele verschoningsgrond bevat die de laattijdige indiening van de visumaanvragen zou kunnen verschonem".

In het dossier van verzoekster en haar kinderen werden nochtans verschillende e-mails gericht aan de Ambassade en aan de Dienst Vreemdelingenzaken, nog binnen de termijn van een jaar, om te verwittigen dat het niet mogelijk was om tijdig een afspraak te verkrijgen bij VFS omwille van de beperkingen ten gevolge van de COVID pandemie.

Daarnaast was de algemene situatie goed bekend van de verwerende partij, zoals blijkt uit het verslag van Myria van 1 oktober 2020 (stuk 4). De verwerende partij herhaalt in de vergadering dat "goodwill en positieve ingesteldheid bij evaluatie van late aanvragen" (stuk 4).

In de bestreden beslissing werd echter noch rekening gehouden met de e-mails die op voorhand gestuurd werden naar de Ambassade en naar de dienst gezinshereniging van de Dienst Vreemdelingenzaken, noch met de algemene situatie waarvan de verwerende partij goed op de hoogte was.

Hierdoor werden zowel de motiveringsplicht als het zorgvuldigheidbeginsel geschonden.

Tweede onderdeel: schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 12 van de Richtlijn 2003/86 doordat er automatisch een beslissing tot weigering van de visa genomen werd omwille van het verstrijken van de termijn van 1 jaar.

Artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Het tweede, derde en vierde lid³ zijn niet van toepassing op de in § 1, [3 eerste lid, 4° tot 6°]3 bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt."

Artikel 12 van de Richtlijn 2003/86 stelt:

" 1 .In afwijking van artikel 7 mogen de lidstaten ten aanzien van een vluchteling/gezinslid niet eisen dat hij met betrekking tot verzoeken betreffende de in artikel 4, lid 1, bedoelde gezinsleden, het bewijs levert dat de vluchteling voldoet aan de in laatst genoemde bepaling gestelde eisen.

Onverminderd de internationale verplichtingen, mogen de lidstaten eisen dat het in de eerste alinea vermelde bewijs wordt geleverd wanneer gezinshereniging mogelijk is in een derde land waarmee de gezinshereniger/het gezinslid bijzondere banden heeft.

De lidstaten kunnen eisen dat de vluchteling aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, voldoet wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus.

2.In afwijking van artikel 8 mogen de lidstaten ten aanzien van een vluchteling niet eisen dat hij gedurende een bepaalde periode op hun grondgebied heeft verbleven voordat zijn gezinsleden zich bij hem kunnen voegen."

Volgens het Hof van Justitie, in een arrest van 7 november 2018, K, B. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-380/17, moeten ook lidstaten die voor een langere termijn dan de termijn van drie maanden hebben gekozen, rekening houden met situaties waarin de te late indiening op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is:

"66 Gelet op een en ander moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 12, lid 1, van richtlijn 2003/86 niet in de weg staat aan een nationale regeling op grond waarvan een ten behoeve van een gezinslid van een vluchteling ingediend verzoek om in aanmerking te komen voor gezinshereniging op basis van de gunstiger bepalingen van hoofdstuk V van deze richtlijn, kan worden afgewezen op grond dat dit verzoek meer dan drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de gezinshereniger is ingediend, waarbij tegelijk wel de mogelijkheid wordt geboden een nieuw verzoek in te dienen in het kader van een andere regeling, op voorwaarde dat deze regeling:

- erin voorziet dat een dergelijke weigeringsgrond niet kan worden gehanteerd in situaties waarin de te late indiening van het eerste verzoek op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is;*

- erin voorziet dat de betrokkenen volledig worden geïnformeerd over de gevolgen van het besluit tot afwijzing van hun eerste verzoek en de maatregelen die zij dienen te nemen om hun recht op gezinshereniging doeltreffend te doen gelden, en*

- waarborgt dat de als vluchteling erkende gezinsherenigers in aanmerking blijven komen voor de op vluchtelingen toepasselijke gunstiger voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 of artikel 12, lid 2, van genoemde richtlijn."*

Verwerende partij kon dus niet automatisch een negatieve beslissing nemen omdat de termijn van 1 jaar verstreken was met 7 dagen, maar moest rekening houden met bijzondere omstandigheden.

Die bijzondere omstandigheden waren duidelijk aanwezig omwille van de COVID-pandemie.

Toen verzoekster wenste te beginnen met het verzamelen van documenten, in maart 2020, was haar district in strikte lockdown en kon ze niet naar het district huis. Omdat ze dacht nog veel tijd te hebben, heeft ze dan ook geen uitzondering op de lockdownmaatregel aangevraagd voor die formaliteiten.

Daarna was er ook een lockdown in Kaboel, waar ze naartoe moest voor de legalisering van de documenten die zij bij het districtshuis had gekregen en voor het verkrijgen van paspoorten.

Ook in Kaboel was er een strenge lockdown:

"By 9 April, over 1,500 police officers had been deployed in Kabul.[203] The lockdown measures in Kabul Province were made stricter on 12 April. All main highways were closed, as the lockdown was extended for a further two weeks. The Ministry of Interior Affairs announced that there would be consequences for anyone that violates the lockdown.[204] On 17 April, the lockdown in Kabul Province

was extended by three weeks until 9 May.[205][206] On 10 May, Balkh eased the lockdown in Mazar-i-Sharif.[207] On 21 May, the lockdown in Kabul was eased.[208] On 22 May, President Ashraf Ghani announced that Kabul would ease restrictions on business and travel after Eid al-Fitr holidays."¹

Het was dus enkel in de zomer dat verzoekster naar Kaboel ik kunnen gaan voor de legalisering.

Daarna moest ze naar Pakistan om de documenten bij de Belgische Ambassade de legaliseren, een medisch attest invullen en een afspraak maken voor het indienen van de aanvraag.

Maar de grens met Pakistan was gesloten, en opende pas in oktober opnieuw:

"Islamabad, sept. 29 (Xinhua) - Pakistan has announced to open the border crossings with Afghanistan in the country's northwest Khyber Pakhtunkhwa (KP) province for pedestrian movement from Tuesday, which were closed due to COVID-19 in March, a government notification and officials said" (stuk 5)

Daarna duurde het nog even voor dat verzoekster een medisch attest kon krijgen. Begin november is ze begonnen met een afspraak proberen maken bij VFS, nog goed op tijd gezien de termijn van 1 jaar. Het was zonder rekening te houden met het feit dat het niet mogelijk was om een afspraak te maken, terwijl de enige weg die aangegeven werd door de ambassade de website van VFS was.

Een medewerkster van Brabantia Brussel heeft in november en december screenshots genomen van de website van VFS telkens als ze een afspraak probeerde te verkrijgen voor een visum gezinshereniging (stuk 6).

Ze richtte ook een e-mail naar VFS om het probleem aan te kaarten. VFS benadrukte dat desondanks, niemand zou worden binnenlaten zonder online afspraak (stuk 7).

Sinds begin november probeerde verzoekster bijna elke dag via de VFS website een afspraak te verkrijgen om haar aanvraag gezinshereniging in te dienen. Uiteindelijk kon ze een afspraak krijgen op 4 december 2020.

Gezien ze op de hoogte was dat België milder ging zijn met de termijn van een jaar omwille van de uitzonderlijke situatie van de COVID pandemie, en ze zowel de Ambassade als DVZ verwittigd had van de onmogelijkheid om tijdig een afspraak te verkrijgen, dacht ze dat haar aanvraag toch gunstig behandeld zou worden.

Dit bleek echter niet het geval te zijn, in strijd met de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Derde onderdeel: schending van het vertrouwensbeginsel

In zijn arrest van 17 maart 1987 geeft de Raad van State een definitie van het vertrouwensbeginsel, zijnde :

"... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan."²

Een andere definitie vinden we in VAN DAMME en WIRTGEN:

"De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan het bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen"³

Beide definities stellen alvast zaak centraal, de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur heeft gedaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken had duidelijk gecommuniceerd dat ze milder zouden zijn met de toepassing van de 1 jaar termijn omwille van de covid situatie.

Zo leest men op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken, met betrekking tot gezinshereniging (stuk 8):

"« Wereldwijd » worden de indiening en de behandeling van de aanvragen voor visa geleidelijk aan hervat. De absolute voorwaarde voor deze geleidelijke hervatting is dat de outsourcingspartner waarmee de ambassade of het consulaat samenwerkt (VFS Global of TLS Contact) weer operationeel is.

Aangezien de gezinshereniging is verbonden aan voorwaarden (bv. een leeftijdsvoorwaarde), zou een familielid zijn/haar recht op gezinshereniging kunnen verliezen, of aan strengere voorwaarden moeten voldoen, omdat hij/zij zijn/haar aanvraag niet kan of kon indienen op een ogenblik waarop hij/zij nog steeds een recht op gezinshereniging had, of moest voldoen aan minder strenge voorwaarden.

Deze mededeling heeft tot doel de personen die betrokken zijn bij een gezinsherenigingsprocedure en diegenen die tijdelijk geen procedure kunnen opstarten gerust te stellen.

De Dienst Vreemdelingenzaken zal rekening houden met de maatregelen die door de staten in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het virus genomen worden en de omstandigheden waarin de situatie opnieuw normaal zal worden. Deze factoren zullen beschouwd worden als uitzonderlijke omstandigheden die de indiening van de aanvraag verhinderd hebben op een moment waarop een gezinslid een recht op gezinshereniging had of aan minder strenge voorwaarden moest voldoen.

Er zal echter niet onbeperkt rekening worden gehouden met deze factoren. Indien de leeftijdsvoorwaarde al niet meer vervuld was vooraleer de COVID-19-maatregelen van kracht werden zullen deze maatregelen de laattijdige indiening van de aanvraag niet kunnen rechtvaardigen. Deze beperking is ook van toepassing op het gezinslid dat zijn aanvraag niet had ingediend binnen een termijn die hem in staat stelde om van minder strenge voorwaarden te genieten. Anderzijds zal het gezinslid de stappen die hij of zij heeft genomen om de aanvraag in te dienen, moeten uitleggen zodra dat weer mogelijk is.

Ten slotte zal er ook rekening worden gehouden met de eventuele impact van de gezondheidscrisis op de situatie van de gezinshereniger. Voor een gezinshereniger die tijdelijk werkloos is, kan het tijdelijk moeilijk zijn om te bewijzen dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, huisvesting of een verzekering beschikt." (wij onderlijnen)

In de contactvergadering werd daarenboven gepreciseerd dat er met positieve ingesteldheid de persoonlijke redenen zouden worden geëvalueerd indien de termijn verstreken werd tussen 1 juli 2020 en 31 december 2020 (stuk 4):

"Indien termijn verstreken tussen 1 juli 2020 en 31 december 2020:

"l'Office des étrangers a, dès à présent, fixé une période durant laquelle il appréciera avec bienveillance les raisons personnelles qui ont empêché une personne d'introduire sa demande à partir du 01/07/2020. Cette période s'étendra jusqu'au 31/12/2020. À cette date, l'Office des étrangers attend au moins qu'un rendez-vous soit pris pour l'introduction de la demande de visa. »"

"DVZ benadrukt goodwill en positieve ingesteldheid bij evaluatie van late aanvragen maar wil tegelijkertijd de mogelijkheid behouden van individuele evaluatie om mogelijke risico's op misbruik in te perken;"

Gezien de duidelijke communicatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kon verzoekster legitiem verwachten dat de reisbeperkingen en de moeilijkheden om een afspraak te verkrijgen omwille van de Covid situatie beschouwd zouden worden als uitzonderlijke omstandigheden die de indiening van de aanvraag verhinderd hebben.

Verzoekster kon ook legitiem verwachten dat, gezien de e-mail die verstuurd werd, en gezien ze amper 7 dagen te laat was, haar aanvraag met positieve ingesteldheid behandeld zou worden.

Door niet te handelen in overeenstemming met het gedrag dat meermaals publiekelijk gecommuniceerd werd, heeft de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel geschonden."

2.2.1. Artikel 10, §2, tweede tot vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Aldus moet de aanvrager aantonen dat het familielid dat in België vervoegd zal worden, beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat om de aanvrager(s) te huisvesten, over een ziektekostenverzekering en over voldoende bestaansmiddelen om de familieleden op te vangen en te onderhouden. Uit het vijfde lid volgt echter dat de familieleden van een in België erkend vluchteling of houder van de subsidiaire beschermingsstatus van deze voorwaarden zijn vrijgesteld, indien – onder meer – het verzoek om gezinshereniging wordt ingediend binnen het jaar na de erkenning als vluchteling.

De bestreden beslissing motiveert dat deze gunstregeling niet van toepassing is, nu de visumaanvraag werd ingediend op 4 december 2020 en de referentiepersoon S.I. als vluchteling werd erkend op 27 november 2019, dit is een jaar en zeven dagen eerder. De bestreden beslissing motiveert dat het dossier geen enkele verschoningsgrond bevat die de laattijdige indiening van de visumaanvraag zou kunnen verschoneren, zodat voldaan moet worden aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen, voldoende huisvesting en ziektekostenverzekering.

2.2.2. In het eerste onderdeel voert verzoekster hiertegen aan dat omwille van moeilijkheden om alle documenten te verzamelen en om de grens met Pakistan over te steken omwille van de Covid-pandemie de aanvraag pas zeven dagen na het verstrijken van de termijn van een jaar na de beslissing van de toekenning van de vluchtelingenstatus werd ingediend. Verzoekster betwist dat er geen verschoningsgronden zouden zijn met betrekking tot het laattijdig indienen van de visumaanvraag. Zij heeft immers tijdig verschillende e-mails gericht aan de ambassade en aan de Dienst Vreemdelingenzaken om erop te wijzen dat het niet mogelijk was om tijdig een afspraak te verkrijgen bij VFS omwille van de beperkingen ten gevolge van de Covid-pandemie. Deze situatie was ook goed gekend door de verwerende partij, zoals blijkt uit het verslag van de contactvergadering met Myria van 1 oktober 2020. Hierin zou de Dienst Vreemdelingenzaken hebben verklaard blijf te zullen geven van *goodwill* en een positieve ingesteldheid bij de evaluatie van late aanvragen.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat het Hof van Justitie in het arrest C-380/17 in de zaak *K.B. t. tegen de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie* oordeelde dat rekening moet worden gehouden met bijzondere omstandigheden waardoor de te late indiening objectief verschoonbaar is. Zij

wijst erop dat het verzamelen van documenten moeizaam ging omwille van de strikte *lockdown*-maatregelen in het land en zij niet naar het district kon waardoor het verkrijgen van paspoorten werd vertraagd. Verzoekster kon pas in de zomer 2020 naar Kabul gaan voor de legalisering, daarna moest zij naar Pakistan om de documenten bij de Belgische ambassade te legaliseren, een medisch attest in te vullen en een afspraak te maken voor de indiening van de aanvraag. De grens met Pakistan was terug open pas vanaf oktober 2020. Daarna duurde het nog een tijd voor een medisch attest kon worden verkregen. Begin november is verzoekster uiteindelijk naar Pakistan gegaan en werd er geprobeerd een afspraak te maken met de *outsourcing* partner VFS. Verzoekster legt *screenshots* voor van de website van VFS, telkens wanneer zij een afspraak poogde te maken voor het visum gezinshereniging. Zij stuurde ook een e-mail naar VFS waarin zij wees op haar pogingen om voor het verstrijken van de termijn een afspraak te verkrijgen. Uiteindelijk werd pas een afspraak gegeven op 4 december 2020.

In het derde onderdeel verwijst verzoekster naar het vertrouwensbeginsel. Zij wijst op een mededeling op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin werd verklaard dat zou rekening worden gehouden met de maatregelen die door de staten in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het virus genomen worden en de omstandigheden waarin de situatie opnieuw normaal zal worden. Deze factoren zullen beschouwd worden als uitzonderlijke omstandigheden indien deze het indienen van de aanvraag verhinderd hebben op een moment waarop een gezinsslid een recht op gezinshereniging had of aan minder strenge voorwaarden moet voldoen. Verzoekster verwijst ook naar een verslag van Myria over een contactvergadering op 1 oktober 2020 met de Dienst Vreemdelingenzaken waarin werd verklaard dat rekening zou worden gehouden met de reisbeperkingen ten gevolge van de Covid-pandemie. Verzoekster betoogt dan ook dat de verwerende partij het vertrouwen heeft gewekt dat rekening zou worden gehouden met deze elementen. Zij wijst er verder op dat de verwerende partij geacht wordt op de hoogte te zijn van haar eigen praktijken en verklaringen en hier dan ook rekening mee moest houden.

2.2.3. In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij dat verzoekster zich ten aanzien van haar niet heeft beroepen op bijzondere omstandigheden waardoor de indiening buiten de wettelijke voorziene termijn van één jaar verschoonbaar is. Er werd in het kader van de aanvraag geen enkele uitleg verschaft omtrent de laattijdige indiening en verzoekster legt pas in het kader van het huidige verzoekschrift emailberichten neer met de Afghaanse ambassade, waaruit blijkt dat verzoekster lang heeft moeten wachten op de officiële documenten omwille van de Covid-maatregelen. Zij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geen rekening kon houden met elementen die op het ogenblik van de bestreden beslissing niet werden medegedeeld.

2.2.4. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verwerking van visumaanvragen van Afghaanse burgers door de verwerende partij werd uitbesteed aan haar *outsourcing* partner in Islamabad, Pakistan, het bedrijf VFS.

In een email van 11 november 2020, gericht aan VFS, meldde G.B. namens de verzoekster:

"(...)

Geachte,

Wij wensen u graag de volgende informatie door te geven:

Mr. S.I. werd erkend als vluchteling door het CGVS. Dit betekent dat in principe eind deze maand de vrouw en kinderen hun aanvraag gezinshereniging zouden moeten indienen.

Omwille van de covid-maatregelen heeft het gezin heel lang moeten wachten op de nodige officiële documenten. Deze zijn nu allemaal in orde, maar jammer genoeg is het onmogelijk om via jullie website een afspraak te maken voor de termijn van 1 jaar verstrijkt.

Wij verwijzen echter graag naar de officiële communicatie van DVZ dat er voor de gezinnen een redelijk uitstel gegeven kan worden omwille van de specifieke situatie. Wij maken een afspraak via de site van zodra er opnieuw time slots beschikbaar zijn.

In bijlage vindt u voor de volledigheid reeds alle identiteitsgegevens van zowel de vrouw als de kinderen van meneer S.

(...)"

Op 12 november 2020 antwoordde de visumdienst van de Belgische ambassade te Islamabad:

"(...)

Geachte mevrouw G.B.,

Zoals u weet, treft de COVID 19 pandemie ook in Paistan. Hierdoor kunnen wij geen bezoekers aan de ambassade huisvesten.

Alle visumaanvragen moeten worden ingediend bij Gerry'z (VFS: <https://www.belgiumvisa-pakistan.com/family-reunification.html>) die ook zeer strikte maatregelen neemt tegen covid.

Deze strenge maatregelen leiden (net als in België) tot vertraging van de afspraak, maar we zijn verplicht personeel en bezoekers te beschermen.

(...)"

G.B. antwoordt op 12 november 2020:

"(...)

Beste,

Natuurlijk begrijp ik dit; Ik ben ook op de hoogte van het feit dat alle afspraken via Gerry's fedex verlopen. Dit is ook waar ik de afspraken probeer vast te leggen (en wat op dit moment niet lukt).

Ik wilde vooral signaleren dat het buiten de wil om van het gezin is dat de aanvraag na de termijn van 1 jaar zal ingediend worden, zodat het gezin daar later niet op afgerekend zou worden. Gezien de huidige omstandigheden wordt van alle betrokkenen natuurlijk de nodige flexibiliteit verwacht.

(...)"

In het verslag van Myria van de contactvergadering tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en haar "partners" van 1 oktober 2020 (gevoegd bij het verzoekschrift) wordt gewezen naar het bericht op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierin wordt vermeld dat, wanneer de termijn van één jaar verstrijkt tussen 1 juli 2020 en 31 december 2020, de Dienst Vreemdelingzaken de omstandigheden met welwillendheid zal beoordelen.

Uit de gegevens van de zaak blijkt duidelijk dat verzoekster heeft gepoogd om vóór het verstrijken van de periode van één jaar een afspraak te krijgen voor het indienen van de visumaanvraag. De verwerende partij wordt niet bijgetreden waar zij aanvoert dat de moeilijkheden van verzoekster haar niet ten gepaste tijde ter kennis werden gebracht. Verzoekster heeft hier immers in haar e-mails duidelijk op gewezen. Deze e-mails werden gericht aan de *outsourcing* partner VFS en de Belgische ambassade, dit zijn de instanties die door de Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigd zijn om de visumaanvraag in ontvangst te nemen en te verwerken. De verzoekster mocht er in redelijkheid op vertrouwen dat haar opmerkingen met betrekking tot de omstandigheden die haar verhinderden de aanvraag voor het verstrijken van de termijn van een jaar in te dienen, zouden worden gevoegd bij haar aanvraag. Bovendien moet er in dit verband op worden gewezen dat het aanvraagformulier voor het visum dat verzoekster moest invullen, geen sectie bevat waarbij objectieve verschoningsgronden voor de laattijdige indiening kunnen worden weergegeven. Er blijkt ook niet dat aan verzoekster een ander document, om deze verschoningsgronden weer te geven, werd overhandigd, of dat zij op enige wijze werd uitgenodigd om deze weer te geven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is te dezen dan ook van oordeel dat verzoekster erop mocht vertrouwen dat, nadat ze VFS en de ambassade per e-mail had ingelicht van de hindernissen om tijdig een afspraak te krijgen, waarna haar een afspraak werd gegeven op 4 december 2020, zeven dagen na het verstrijken van de termijn van een jaar, zij de bevoegde diensten afdoende had ingelicht van de aangevoerde verschoningsgronden. Dit geldt des te meer nu de verwerende partij via haar website en haar *stakeholders* duidelijk communiceerde dat rekening zou worden gehouden met de moeilijkheden en vertragingen die werden veroorzaakt door de corona-maatregelen.

Waar de verwerende partij tegenwerpt dat het vertrouwensbeginsel niet kan worden aangewend tegen de duidelijke bepaling in artikel 10, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het gunstregime slechts geldt tot een jaar na de toekenning van de internationale beschermingsstatus, merkt de Raad op dat deze bepaling een omzetting vormt van artikel 12 van de gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG (zie voorbereidende werken bij de wet van 15 september 2006, Kamer, DOC 51 2478/001, p. 48). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010,

Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, *Marleasing*, par. 8). Dienvolgens moet artikel 10, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de interpretatie die het Hof van Justitie aan artikel 12 van de gezinsherenigingsrichtlijn heeft gegeven, met name dat rekening moet worden gehouden met situaties waarin de te late indiening van het verzoek op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is (HvJ 7 november 2018, *K.B. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, C-380/17).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoekster wel degelijk gepoogd heeft bijzondere omstandigheden aan te brengen waarom de te late indiening objectief verschoonbaar is. Door hiermee geen rekening te houden heeft de verwerende partij artikel 10, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet geschonden, in het licht van de interpretatie die het Hof van Justitie aan artikel 12 van de gezinsherenigingsrichtlijn heeft gegeven in het arrest van 7 november 2018 in de zaak C-380/17.

Het eerste middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 26 januari 2021 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT